

Az ős patakvíz-tisztasága járt át
ölelt gyógyító hűvösen
Hogy fölmutatta az idő csontvázát
a múlt bőrömrre-égett nyár-zománcát
lemosta rólam teljesen

Sok volt a hőben lángban elvetélt perc
a meg nem gondolt felelet
A fény villogó kése is belém metsz
akár a szó hogy nélkülük nem élhetsz
kik ezt az őszt járnák veled

Fölem hajolt fák kemény pontos ága
Száll a perc szárnyas ághegyen
Ó lélek s ős patakvíz-tisztasága
tedd hogyha fölcsap a kemence-láng a
gondolat kenyerünk legyen.

BECSEY TÓTH GYÖRGY

A RUHATÁRI SZÁMOT TARTOGATVA

Beadom én is
a számot zsebre csúsztatom
A fogason már ott lóg számtalan
Gyapjúszövet meg kopott ócska lóden
Sötétkék orkán irha s ballon is
Vilézkötéses aztán antilop
Egy régimódi trencskó félszegen
és harsány habszivacs
Egy fél történelem
S egy egész társadalom ha jól saccoalom
Ez a szeszélyes összevisszaság
Kampók és számok
törvényszerű rendjében rendezett
És mindegyik kabáton gombok
övek foltok és mély zsebek
s a zsebekben pénz és kulcs
meg igazolvány vagy éppen vasúti jegy
hidegség és félbemaradt kézszorítások
kendők és ütésre készülődő öklök
tolvaj-ujjak és simogatások
A számot tartogatom félve
hisz mindenik kampó és szám alatt
mi állunk
te meg én meg a többiek
halvány és piros
rendszerbe számozott és iktatott adat
és a szíveinkben rejtve egy kulcs csörög
egy igazolvány amit hiába mutatunk fel
egy régi furcsa kendő és ottmaradt hidegség
vasúti jegy amivel sohasem utazunk el
öklök dobálnak bennünk
és simogatássá szelídülnek
s ebben a nagy-nagy ruhatárban
egymás mellett a jó meg az ócska
egymásba növe a hétköznapi meg az ünnep
Kkf-háza, 1966. ápr. 21.